

רעז"י

מסורת הש"ס

(א) יצמות כט; (ב) שם,
(ג) ע"ש, (ד) [ש"ל אלעזר],
(ה) [לעיל עג: וש"נ],
(ו) [לקמן עה].

הגהות הב"ח

(ח) במשנה אין היבמה גמורה (ליבס) תו"מ וי"ב ס"א לאישה וכן הוא לקמן דף ע"ה: (צ) גמ' ור' יהושע אמר לך: (ג) שם דכי אמי אחודה: (ד) רש"י ד"ה מי איכא וכו' דמצי מפיק: (ס) ד"ה ולר' אלעזר וכו' שתי בתים ולהא מילתא:

מוסף רש"י

ר"א אומר יפר. אחד
מהם את דברה (יבמות
(כט). לאחד אבל אחד
לשנים. שומרת יבם אחד
יפר אבל שומרת לשני
ימינם לא יפר לא זה
ולא זה (נדרים
דמיהו כטסג) (עמ)
לדחות בצרה. נאחמה
שפלה לפיזה אחד מאמר
זו (עמ)
ואתחייב לה
מזונות. דתמיס חטול
(מא): עמד דין וזכר
מוית מעל יבם. דמשמח
בעלה הוא ועל דעמו שרדת
על מנת שילנה (עמ כטג).

פירוש הרא"ש

מתנ"י **צין** **ליכס** **אחד**. צין שזוקוקה ליכס אחד צין לשני יצמין אמר ר' אליעזר יפר. ומוקמינן ליה בגמרא בשעשה זה מאמר אחד מהן: ומה אשה שקנה הוא לעצמו. כגון הנושא אשה בעלמא: שקטו לו מן השמים. יצמה שחיבבו לו מן התורה: שאין לאחר רשות

כז. המקדש אשה מן השוק ללחור
 שקדשה לא תפסי כה קדושי מאדם
 אחר ולהכי מצי מיפר: **שש** ללחור רשות
כח. שאם עשה כה מאמר יבס זה
 ובא אחיו לח"כ ויעשה י"ג מאמר
 פסיק בזה דלחור (יבמות ג.) יש חמור
 אחר מאמר: **דבריך בשני יבמין.**
 דבשני יבמין מצית למימר כי האי גוונא:
מה אשה משיב על יבס אחד. כהא
 לא מצית למימר שיש ללחור רשות
 כה הואיל וליכא יבס אחר ואת לא
 מציית חילוק בין יבס אחד לשני יבמין:
א"ל אי היבמה גמורה לאישה. שאם
 כה עליה זר אין מקור שאין כה לא
 דין ארוסה ולא דין אשת איש ואין
 חייבין עליה ללח לאו דלא תהיה אשת
 המת וגו' (דברים כה): **כסם שארוסה.**
 כעלמא גמורה לאישה שנסקלין על
 ידה: **גמ' קסבר א"ל זיקא.** ואפילו
 יבס אחד אינה זקוקה דמיהוי כחשת
 לעב שמתבס לחופה: **ור' יהושע פבר**
יש זיקא. ולהכי ללחור יפר אכל לשנים
 אינו מיפר דאין ברירה ללחור מהן
 זקוקה וללחור מהן תמיבס אע"ג
 דלמרי' (יבמות דה.) מנזר בגדול לייבס
 מ"מ אם כה עליה קטן קנאה: **לעולם**
קסבר ר"א יש זיקא. והיינו טעמא
 דאפילו לשנים יפר כעשה כה אחד
 מאמר דשעתא יש ברירה ואלויה
 דכ"ש דלמרי דמאמר קונה קנין גמור

והיא כבשתו לכל דבר הלכך מיפר לה: ה"מ ציבס אחד. דיש ויקוק: אצל בשני יצחק לא. קני מאמר ללחמך דעשה צה מאמר אילו אחוה מזי לאסורה עליו צביאה או בגיטא דיש צביאה וגט אחר מאמר: מי איכא מילתא וכו'. משום האי טעמא דאילו אית לה אחא לביתא: ימי ארבע וקרו להנכו קדוש מאמר ולית צה הכי משא קדוש האי: ולר' אלעזר בן פרס דאמר מאמר כו' אלא לדחות בלדה בלדה. שאם היו ב' נשים לזה שמת ושתיקן זקוקות ליבס ואי אפשר לייבס לשתיקן דבית אחד הוא בזונה ואינו בזונה שמי צמים (א) ובהא מילתא אסברי בית שמאי דמאי מאמר קונה דכשעושה בזה מאמר דוחה ללדה ומתירה לטוק לדמין וזו זקוקה לאחיו דמאי אסר לה עליה: מאי איכא לממר. אכתי מביע' קך מאי טעמא דלחמך ר' תבעהו דדין מפני שלא היה מייבמה וחייבונה בית דין לינשא לה

גל כנענות ואפי' נחל אחא: ור' יהושע סבר י' יזקה. ומן הורה חשובה כנענות מתקדמת נכנסת מופה חזון חן ביניהם כלומר לא אדמתי' שיש זיקה מלאווייתא בינו ובי' נחל חן כגון אצל נחל חן לנדר למו הנהו כנענות הלכך חן זיקה ליו י"ח נלחזה בעלמא אכל מלאווייתא רמיא קמי מריוויז וחס הלך הגדול למדינת הים אפי' סבר י' זיקה כיון דלון לנדר היקר ר' בפי' שניהם ביחד חן ודלא חשיבה כנענות אפי' נלחז מהס ונחלסה בעלמא חס לגבייהו: ור' יושע דאמר מאמר חס דרדרי וקחנה לו נאסח דעי' קחנה נשמיא אשמו: ור' יהושע סבר הל"ז כח אחרא שכלך נחל חס מפי' משום זיקה דחשיבה כנענות אכל חשיבה חן זיקה ואפי' שמה תימפלסא עליה גיטוא וז' גיטוא לא מצי מיפרי: ור"א דאמר מאמר לז' חס איני קונה שח דתק דפי' ד' חסן שלש חסין ד"ס ששואל שם אחיות ונחל מופנה מן א' חס ונחל חסן ודאמר חסן ד"ס אומרס חס וכו' וכלו חס משום אחרת אסח דאמר דלמח קוה מן המורה חסין דוקא ליהות אסח חס איני מפלה עליה ונשמי' דעי' לאספוק גיטוא לא מצי דחליט מן געיא חסין דרשא חס דפי' דקדושוהו דרף וזלן חסן וסער גומרינן ד' גענין וז' דלא מצי לאספוק גיטוא: מאי איבא להביא. רדף אלו אפילו בלא ממחר דלמחר חסן מועיל לענין הפרת נדרים ומיירי כעמוד דרין ונכון שעתה נדון חסין.

נערה המאורסה פרק עשירי נדרים ר"ן עד.

[illegible]

אידן למישרי ליה אלל ודאי כדכתיבנא:
מרתנא שומרת יבם וכו' ר"א אומר
 יצר. מסקינן בגמרא דיפר בשותפות
 אב קאמר וצבעשה לא אומר:
 רבי יהושע אומר לאחד ולא לשנים.
 משום דל"א אין ברירה וכדפרש
 בגמרא בס"ד: רבי עקיבא אומר
 לא לאחד ולא לשנים. דגריר ליה יבם
 מארוס ואפי' בשותפות לא מני מיפר:
 ומה אשה שקנה הוא עצמו. שאינה
 שומרת יבם אלל הוא קדשה לעצמו
 הרי הוא מיפר נדרים בשותפות דאב:
 אשה שקנו לו מן השמים. היינו
 שומרת יבם שהיא קנויה לו בלא
 קדושין שאסורה לכל אדם עד שיחלוץ
 לה אינו דין שיפר נדרים בשותפותיה
 דאב: עקיבא דכריך בשני יצמין.
 דכל אחד יש לו רשות בה: כסס
 שארופס גמור לאשה. מפרש בגמ':
גבי בשלמא ר"ע קסבר אין זיקה.
 שהיבמה זקוקה ליבם לא אלימא
 כארסין ומשום הכי לא מני מיפר:
 ורבי יהושע סבר יש זיקה. דלדבריה
 אלימא טפי מארוסין דהויא כנעוסה
 ומש"ה איכא לחודיה דהשתא רב
 קס"ד: מיהו אין ברירה דהיכא דשני
 יצמין אין ברירה למי היא זקוקה ולמי
 תהיה לאשה ומש"ה אפילו שניהם
 אינן יכולין להפר דכיון דבשעת הפרתן

הפרכתו כלום דרחמנא אמר אישה יקימנו ואישה יפירונו דבעינן
 ישיבה ידוע בשעת הפרה וכן כתב רש"י ו"ל צפרק ד' אחים (יבמות כט):
 וסוגיא דשמעתא דהתם מסיע ליה. וכ"ת היכי אמר דרבי יהושע
 קצר דזיקא ככנוסה דמיא דהא לא אשכחן דאמר הכי אלא רבי
 יאושעיא אליבא דר"ס ואחזתו התם בריש פרק כ"ד ציצמות (דף
 ט.) איכא למימר דלאו מגופיה דמילתא אחזתו אלא למאי דמפרש
 ליה אליבא דר"ס מיהו אן מניין למימר דס"ל לרבי יהושע שהוא
 טעמא חי נמי כי אמרינן רבי יהושע קסבר יש זיקא לאו למימרא
 דליהו ככנוסה אלא דהיא כחורסה ומיפר בשותפות ואף על גב
 דבריש הך סוגיא סבירא לן דיפר לחודיה קאמר כדמוכה לקמן
 הכי

אפילו לשנים יפר: **גון שמד דין**. משעשה בה ממחר שזו
 זרחה [דלחיינ] לה בזמנותיה וזההיה נדריה וכדכר פנחס כו':
 ואי
 יבם. פ' ר' יאסע סבר כ"ס דממחר קויה קיין גמור, וה"מ דמפר בחד יום אבל
 אחי אחיה אסרה ליה ביבואה חס על גינתו החמרת, או בגיטא, לבי"ס מני פקיל ליה בגי
 מדרקנן, אהלת מדרקנן אפי' קיין לו לגמרי, ק"ל (לשמות) ולומר מדרקנן אפי' יטול לה
 (ויצא) וימות. ט"ז. **במחר לב"ש** איני קונה אלא לרדות בורה, דקמן אפי' שלח' אחי
 מופנה ומת אחד מבעלי אחיות ועשה בה [מופנה] ממחר כו' וז' וכלו תלא משום אחות א'
 דממחר קיין גמור דדרש' [ר' ירמיהו ד'] וקחלו לו נלשה (דבימיה) א' וקחמנ' ר' י'
 [גבלה], אבל א' בני אפורינן בגיטא לא מני פקיל, לא דמית להו מיעוט כדכ"ס קידוש'
 וז' ויחן ספק ושטר גומרי' לה [לענין] דלא מני אפוקינן, ואי' [לחן] רבי לענין דקידו
 לבימרי'. אמאי מפר כי נמי עשה בה ממחר, ודאי כפ' ד' אחי' (וימות ט') [אמר ר' י'
 קני' לה בגט אחר ונמי] חלילה, להפיר נדרי' מני אמרי, אחי' בקושיננה אהמ' וז' וקחמנ'
 וקחמנ' ד' אפורינן מני מודה דתפוסמיה ממחר, אבל כשנשקעין קדש' שבתא דית' יבם
 ח' ר"ב"ש ששבר בריה, אפי' שש' בה ממחר, דלא מוכח כל הסוגיא דמיי' ר' י'

מיפר כיון דלזניה אשמו גמורה: הבא במאי עסקינן שעמד בדין וברח בו. ר"ל דלפני
אחד מן היצמים הלך למדינת הים והעמידה אחד בדין וברח ופסקו לה מוונות משלו
יבית משל יצם:

עין משפט
נר מצוה

בְּמוֹ אֵל מִי פִי"א מֵהֶלֶל
נִדְרִים הִלְכָה כֵּג
טוֹשׁ"ע י"ד סִימָן רלד
סְעִיף ז:

מזו ב מיי פ"א מהלכות
יבום הלכה יד סמג
עשין נא טוש"ע אה"ע סי'
קנט סעיף ה:
מזה ג מיי פ"א מהלכות
נדריס הלכה כד סמג
לחיון רמב טוש"ע י"ד
סימן רלד סעיף ז:

תוספות

מנתי' שומרת' יבם' בן
ליבם' אחד' בן' ר"א' אר'
ננימ' מנ' מעמל':
ומה' אשה' מן' השוק' נקדה'
ומה' לעצמו' מפר' נקדה'
מקלו' חרסו' חסות'
אם' אשה' אשה'
לו' מן' השמ' יט'
יבמנו' אינו' דין' שיפר'
לדורה'.
אשר' עש' אש' שני'
אמר' חמ' בענע':
לדורה' נשאר' יבמנו':
ברוך' שני' בן' יבמק'.
ונז' ע' להש' ע' אש'
דל"ה' מה' אשה' משב'
ק"ו' מה' אשה' משה'
אשה'.
לענין' שומרת'
מיה' בנ' עליה' מן'
בזכר' שחיי' עליה'
קילה' דהא' עליה' נמי':
אין' יקה' לול' אמר'
קנה' כעט' ופולח' דלני'
בזכר' מ' טל' ד' דלני'
שומרת' יבם' מזה' אש'
אמר' (מחמח) נאקה',
אמר' שני' מן' אשה' כלכן'
לדורה' וד' שבר'
אמר' יקה' מל' ע' כלכן'
משה' ויהי' אש' ברירה'.

[illegible]

דמאמר לב"ש אינו קונה
דתיא צימות (ד' מא:)